

Első bálozók BELÉPÉS A VADVIZES KALANDOK VILÁGÁBA

Írta: Török Ildikó
Fényképezte: Dunai Péter, Füredi Tamás

lapát
fogó

A neoprén ruhákban nem okoz gondot a 8 fokos víz

A VADVÍZI EVEZÉS SOKUNKNAK NAGY FEJTÖRÉST OKOZHAT, MERT IGAZÁBÓL TÁVOLI ÉS VESZÉLYES DOLOGNAK TŰNIK ELSŐ PILLANATBAN. BÁTORSÁG KELL AHHOZ IS, HOGY AZ EMBER ELDÖNTSE MAGÁBAN: „ÉN EZT KIPRÓBÁLOM”. DE HA MEGVAN A DÖNTÉS ÉS EGY JÓ CSAPATTAL VÁG NEKI AZ EMBER, AKKOR EGY ÉLETRE SZÓLÓ, FELEJTHETETLEN KALANDOT KAP AZ ÉLETTŐL.

ÍGY TÖRTÉNT EZ VELEM IS...

Az Alpok gyönyörű hegyein keresztül vezetett az utunk Palfauba, ahol a Salza folyó türkizkék, helyenként zöld vize várt ránk. Szeptembert írtunk, és kis csapatunk izgatottan várta az előttünk álló hétvégét. Van valami máshoz nem fogható abban, amikor pár jó barát elindul felfedezni az ismeretlent... Biztos éreztetek már ti is ilyet... Várakozással tekintesz előre, mert lesz valami az éle-
tetekben, ami biztosan összeköt majd titeket: „vele voltam először vadvízen evezni...”

Az esti órákban megérkeztünk a szállásra. Egy apró falucska, Lassing szépséges házában volt szobafoglalásunk. A földszinti nagy apartmanban volt a találkozási pont, ahová mindenki lejött, és egy pohár bor mellett beszélgettünk azokkal, akik már voltak raftingolni.

Senki sem beszélt arról, hogy mi vár ránk, inkább ismerkedtünk, hülyültünk, beszélgettünk... És aztán betoppantak Ők. A Fiúk. Micsoda energiát sugároztak és jókedvet! Mindannyian erős egyéniségek, összeszokott, magabiztos csapat, olyan mintha már régóta ismertük volna őket! Laca, Tomi, Kócos, Sparrow... ők fognak minket kísérni holnap... Egész este azzal viccelődtek, tapogatózó félnék kérdése-

inkre válaszul, hogy megyünk valami Halálkanyonba, és lesz az a Vérczúgó... majd elnevették magukat, mondván, ez csupán egy vadvízi vidámpark lesz, és hogy ne aggódjunk, azért megoldozunk a vacsoráért..

Hogy ezek mit jelentettek, nem tudtam, de éreztem, hogy nagyon vicces hétvégénk lesz...

A lefekvés viszonylag korai volt, én azonban az izgalomtól alig tudtam

aludni, és úgy vártam a reggelt, hogy azt el sem tudom mondani.

Első nap...

Reggeli után kocsiba ültünk, és átmentünk a szomszédos faluba, Palfauba, ahol vártak minket a bázison a túravezetőink.

Egy utánfutón már fent voltak a gumikenek, az udvaron a padok kikészítve, és megannyi neoprén ruha közül választhattunk magunknak megfelelőt. A fiúk segítettek, cserélték a nem megfelelő darabokat... cipőket próbáltunk... és ment a nagy nevetés, mikor valaki macskanőnek öltözve fordítva próbálta magára szűk neoprén ruhát!

Egy idő után mindenki készen állt az eligazításra, amit Laca tartott nekünk. Talán több is volt, mint egy óra... de tömény nevetés. A legfontosabb és legszigorúbb biztonsági előírásokat úgy véste a fejünkbe, mintha egy stand-up comedy előadáson lettünk volna.

Ezt mindenkinek hallania kell egyszer az életében! De legalábbis indítványozom, hogy adják ki DVD-n mert ezt az utókornak is át kell adni!

Volt aki bátorságot kapott, volt aki tétován tette fel a kérdéseit... de mindenki biztos volt abban, mi már félig tapasztalt túrázók vagyunk, és alig vártuk már, hogy vízre szállhassunk. Röpködtek a fejemben a kérdések... mikor kapom meg a bukót? Mi van, ha beleborulok? Mennyire lesz hideg a víz? S csak álltam, és néztem közben a gyönyörű tájat a reggeli napsütésben.

A kis konvoj egy idő után végre elindult a folyó felé. Elöl a busz a hajókkal, utána szépen sorban mindenki. A kanyargó szerpentin néha láttatni engedte a mi folyónkat... Hol fehér habos vize bukkant fel, hol pedig lágyan ringatózó hullámai... Annyi féle kéket és zöldet láttam akkor, hogy azt el sem tudom mesélni. Gyönyörűség volt.

Megérkeztünk a beszállóhoz. A fiúk gyorsan pakolták le a hajókat, nekünk mellényeket, bukókat és lapátokat adtak. Közel volt már az indulás.

Laca tartotta a bemelegítést egy sajátos játék keretein belül, mely javította reakciókat és a koncentrációt. Vicces volt, ahogy egy csapatnyi felnőtt neoprén ruhában önfeledten játszik, kacag a saját és társai hibáján.

A Kaland....

A kettes és hármas gumikenukat a „legénység” vitte le a partig. Kiválasztottuk ki lesz a kormányos, ki melyik oldalon fog evezni. Még mielőtt vízre szállhatunk volna, Compó hangos utasítását kellett követnünk: mindenki vízbe! Miiii? Ebbe a kb. 8 fokos vízbe? Most?

Muszáj volt, hiszen így tapasztalhattuk meg előre, hogy egy esetleges borulás esetén tényleg mennyire hideg a víz..

Helyszín:

Palfau

Ország:

Ausztria

Távolság Budapesttől:

425 km

Tipp

alpes-rafting.hu

Térkép:

GPS:

47°42'45"É
14°48'28"K

S a neoprén ruhánk hogyan is működik... Lemerülsz, engeded befolyjni a vizet, egy vékony réteg ottmarad a tested és ruha között, amelyet a tested hője gyorsan felmelegít, és így megkapod azt a szigetelést, ami akár 2-3 órán keresztül is véd a nagyon hideg ellen.

Már készültek a jobbnál jobb fotók, látni kellett volna azokat az arcokat, és hallani a lányok sikongatását. Jó hangulatban szálltunk be a hajókba.

Senki ne úgy képzelje el ezeket a trekkeket, mint valami stabil csónakokat. Gumikenukról beszélünk, amikbe térdelve kell beleülni, és a saját súlypont áthelyezésünk segíti a minél biztosabb vízen maradáást. A lapát vízbe merítése pedig olyan biztonságot nyújt, mint amikor a sielő leszúrja a botját, sokkal biztosabban haladhatunk ezáltal. Pont ezért nem győzték a fiúk elégszer kihangsúlyozni: mindig a hullám tetejébe szúrjuk a lapátot és úgy húzunk. Előredőlve, és az oroszlán torkába kiáltva... Ez így olyan szépen hangzik, nem?

A kormányozdulatok gyakorlása után elindultunk végre a folyón... Egy rövid, de csendes szakasz után már meg is érkezett az első zúgó. Nagyon dobogott a szívem, még akkor is, ha az alacsony vízállás miatt nem voltak méteres hullámok... Volt jó pár víz alól kibukkanó szikla, s a csapat egyik fele kikerülve, a másik fele azokon keresztül vette az első akadályt... Az utóbbiak közül volt, aki borult.

Minden szempillantás alatt történt. Akik beborultak, azokat vitte sebesen a víz... Az egyik túravezető azonnal evezett is feljűk a vadvízi kajakjával, a másik már fordította is vissza a felborult trekket, egy harmadik pedig a lapátokat szedte össze. Mi eközben próbáltunk minél gyorsabban partot érni, de nem volt egyszerű, mert mindenki azokat leste, akik beestek, a víz pedig nem állt le nézelődni, az folyt sebesen tovább.

Mikorra kiálltunk, túrázó társaink már a hajóban voltak, a lapátokat vitték nekik vissza, és míg ők maguk nem voltak újra menetre készen, egy kajakos fogta a hajójukat.

Profizmus jellemezte azt a pár percet. Nem volt kétségem, hogy jó helyen vagyok, jó emberek között. S mivel az arcokon se a rémületet vagy a pánikot láttam, hanem teli szájal vigyorogtak, így rögtön kérdezősködtünk tőlük... Na, milyen volt? Hideg?

De idő nem volt túl sok csacsogásra, indultunk is tovább, és próbáltunk kacsá család módjára egymás után, megfelelő követési távolságot tartva előre haladni.

A túra közben rengeteget nevetünk, a Fiúk mindent megtettek, hogy az eligazításon hallottakat élőben is gyakorolhassuk, megtapasztalhassuk. A zúgók előtt mindenki koncentráltabban figyelt, és örültünk mindannyian, amikor sikeresen vettük az akadályokat.

Volt egy rész, a „Kettős kő”, amikor az egész csapat kiszállt, és a folyó széléről néztük meg azt, hogy mi az optimális útvonal, hol és milyen vonalon kell(ene) lejönni a hajónkkal. A fiúk egy-egy szikla mellé kajakoztak, egyikük-másikuk még ki is mászott a sziklára, és onnan biztosítottak minket. **Olyanná tették a folyó azon szakaszát, mint egy flipper-pálya... és nekünk az volt a feladatumk, hogy az általuk kijelölt útvonalon evezzünk le.**

Nagyon izgalmas volt, mert egyesével haladtunk, és mindenkire kiemelt figyelmet fordítottak. Alap-

jában véve az a szakasz nem volt túl nehéz, viszont annál technikásabb. **Páran megpördültek, volt aki borult, de a mi hajónk ügyesen lejtött.**

A zúgó után rögtön ki kellett állnunk balra. Erről azért pár szót ejtenék... Mert bizonyára a legtöbben nem hallottatok a limányról. Pedig a limányt szeretjük.

A limány a folyó sodrásában különböző víz akadályok möött (pl. szikla, fa, hídláb) kialakult turbulens áramlat. és

Ezt egyszer mindenkinek ki kell próbálni!

„Az első nap így is annyi élménnyel zárult, hogy méltán lehet azt mondani, kalandokkal teli, aktív, sportos pihenés vár mindenkire, aki a vadvizes hétvége mellett dönt... Próbáljátok ki ti is egyszer, vár titeket is a Salza folyó!”

így, a sodráshoz képest lassabban áramlik, vagy éppen kvázi „visszafelé folyik a folyó” de lehetséges, hogy az akadály mögött állóvíz keletkezik. A part szélén ezekbe a limányokba állunk ki, itt várjuk össze a csapatot, innen nehéz gyorsan elindulni, pedig már az eligazításon is a lelkünkre kötötték, hogy nagyon fontos, hogy egyszerre induljunk. Ha kipróbáljátok egyszer a vadvízi evezést, rájöttök, miért nehéz... Önkéntelenül is ki akarsz szállni, hogy kinyújtsd a lábadat, úgy is van még idő... stb... aztán huss, az eleje már el is tűnt a legközelebbi kanyarban...

Ilyenkor túravezetőink újra összerelték a csapatot, hogy baj esetén időben oda tudjanak érni, elmagyarázták a türelmetlenkedőknek, hogy minden a mi biztonságunk érdekében történik.

Elhittük nekik. Igazából más választásunk nem volt. Ez az ő terepük volt, mi csak kóstoltgattuk a hullámokat.

Egy-egy érdekesebb zúgó előtt a vízen kaptunk eligazítást, merre tartsuk a hajó orrát, hol kell jobban evezni, hogy mire megtörténik velünk az újabb sikongató, hullámos rész, elúzzék minden félelmünket.

Ilyen volt az „alámosott szikla” is. A zúgó előtt megálltunk, egyik túravezetőnk viccesen elmondta, hogy még véletlenül se ijedjünk meg a következő résztől, ő ott lesz a szikla alatt, és ha véletlenül besodorna bárkit is a víz, majd sietve odakajakozik, és kiment minket... aha...

De ha véletlenül beleborulnánk, akkor sincs baj, mert rövid a zúgó, utána simán kiúszhatunk magunk is... oké.

És már indultunk is.

Ha nem arra kellett volna koncentrálnunk, hogy mindent tökéletesen tökéletesen csináljunk, akkor most arról mesélnék micsoda alpesi táj az, ami a túrázók szemét gyönyörködteti ez idő alatt... De tökéletesnek voltunk. Mint minden első túrázó... Még jó, hogy 4-5 emberre jutott egy túravezető, így mindig közel volt a segítség.

Volt egy gyönyörű függőhíd az

utunk során. A Wasserloch vízeséssorozat indulási pontjánál. (Feltétlenül menjen el mindenki megnézni, ha arra jár!) Ott is megálltunk, mert a túravezetők tájékoztatása szerint, a régi híd pallójáról való leugrás szinte kötelező mindenkinek, illetve benne van az árban. Kicsit kételkedve néztünk fel a 4-5 m magas pallóra, és mindenki azon gondolkodott (köztük én is), hogy vajon tényleg ezt akarjuk? Leugrani ilyen magasról, egy olyan hideg vízbe, ami belénk szorítja még a levegőt is... ráadásul sebesen folyik a Salza alattunk? A válasz: igen!

Nem volt túlságosan sok hezitálásra idő, már másztunk is fel a sziklán, lépcsőn, és ki kisebb, ki nagyobb csatakiáltással ugrott alá a mélybe. Ezt egyszer mindenkinek át kell élnie! Igazi bátorságpróba, és utána milyen büszke az ember saját magára!

A kis pihenő alatt (már aki nem úszott, ugrott) a Fiúk energiapótló csokit osztogattak, ami abban a pillanatban a legfinomabb manának tűnt. Utólag is köszönet érte!

S egy igen hangos „indulás” felszólítás után, a vezető túravezető mögött felsorakozott ismét a jó pár csónakból álló csapatunk. Ekkor már szinte a profizmusig fejlesztettük a kiállási technikánkat!

Ha előre elmondanám, még milyen érdekes kalandokban volt részünk, talán nem éreznék, hogy ti is szeretnétek ezt egyszer kipróbálni, ezért a „pisztráng-családostorít”, a „Kiskanyont”, és a 20 méteres sziklafalakkal ölelt Nagy-kanyon történetet egy másik alkalomra hagyom.

Az első nap így is annyi élménnyel zárult, hogy méltán lehet azt mondani, kalandokkal teli, aktív, sportos pihenés vár mindenkire, aki a vadvizes hétvége mellett dönt. Az esti grillvacsora, gitározás, tábortűz, a túra alatti HD felvételek megtekintése mind-mind csak emelték ennek a tökéletes kalandnak a színvonalát.

Próbáljátok ki ti is egyszer, vár titeket is a Salza folyó!

Rituális elköszönés a folyótól